

Jeg må spørge hr. Keld Albrechtsen: Hvad skal man næsten gøre? Nicetraktaten er ikke en traktat, regeringen hævder som værende en udvidelsestraktat. Det er en udvidelsestraktat. Nicetraktaten indebærer ikke mindre demokrati, den indebærer mere demokrati. Der er nu lagt et spor, hvor hr. Keld Albrechtsen og mange andre udmærkede mennesker efter Nice og de kommende år frem skal diskutere: Hvordan udmønter vi nu i praksis de nye tendenser til demokrati over grænserne?

Jeg kunne godt tænke mig at bede Enhedslisten overveje, om den tid ikke er kommet, hvor vi har brug for at diskutere demokrati over grænserne, ellers bliver det jo de økonomiske kræfter, der dominerer alene, og mit indtryk af Enhedslisten er, at det ønsker Enhedslisten ikke, hverken i Danmark eller over grænserne.

Hvis vi nu fastholder fokus på det, så mener jeg faktisk, at det fornemme danske demokrati og partierne har noget at byde på, når det gælder det grænseoverskridende samarbejde, og jeg vil virkelig appellere til Enhedslisten om at spørge sig selv: Kan det virkelig være formålstjenligt at se Enhedslisten på den galej, der hedder, at vi ikke har nogen interesse i, at Danmark deltager i et nyt spirende demokrati som modsvaret til kapitalens og de finansielle markedskræfters dominans?

Og så til selve Nicetraktaten: Som jeg sagde, er det en udvidelsestraktat. Vi har deltaget i forhandlingerne på topmødet med en klar hovedprioritet, nemlig at det skulle lykkes. Vi skulle have løst Amsterdamtraktatens hængepartier, og det fik vi. Udvidelsen med de central- og østeuropæiske lande er et hovedmål for dansk udenrigspolitik, et helt dominerende hovedmål.

Vi kom en række skridt nærmere med Nice. Den handler om et spor, der er lagt, og som vi sandelig skal følge dag for dag. Den udvidelse er så vigtig og så fundamental, for det handler om simpel ansvarlighed, anstændighed, historiebevidsthed, og at man skal bruge sit politiske liv til at sætte nogle præg og gøre en forskel i stedet for at bruge den på utidig polemik og indadvendthed.

Den nye traktattekst gør faktisk beslutningsmekanismerne i EU klar til udvidelsen. Også de centrale beslutninger om, hvordan vi begynder tilpasningen i EU's politikker, er jo på plads nu. Må jeg bare minde om reformpakken, »Dagsorden 2000«, som omhandler EU's budget, landbrugspolitik og strukturpolitik.

Det er klart, at regeringen godt kunne have ønsket sig, at ambitionsniveauet slog stærkere igennem, når det gælder landbrugspolitikken, men det kender vi jo også i dansk politik, hvor man tager det, man kan få, og så arbejder man videre efter samme spor. På et passende tidspunkt må vi jo i gang med endnu en diskussion af, hvordan vi kan tilpasse EU's politikker yderligere som en konsekvens af udvidelsen, ikke mindst når det gælder EU's landbrugspolitik.

Med Nicetraktaten har vi fået skabt grundlaget. Man kan sige, at de 15 EU-lande har gjort deres hjemmearbejde klart, og nu er der så et langt sidste sejt træk for ansøgerlandene, som vi skal hjælpe dem med; en kraftanstrengelse, som er helt essentiel, når det gælder vores mål om, at det skal lykkes.

Alle ved, at Kommissionen sidste efterår fremlagde en ambitiøs, men realistisk arbejdsplan for udvidelsen. Den viser, at det er muligt at afslutte forhandlingerne med den bedst forberedte gruppe af ansøgerlande i løbet af 2002. Og her synes jeg virkelig, at det bliver spændende, for Danmark har jo som bekendt formandskabet i 2. halvår af 2002.

Vi startede jo i virkeligheden på processen i foråret 1993 med de såkaldte Københavnskriterier. Det kunne være utrolig flot, hvis vi kunne slutte forhandlingerne så langt, at vi er klar til at modtage de første nye medlemmer i december 2002. Jeg taler om at slutte forhandlingerne og dernæst få hold på tiltrædelsestidspunkterne. Det er ambitionen. Det er perspektivet. Nu har vi værktøjerne. Nu er det det praktiske rugbrødsarbejde, om jeg må sige det sådan, der ligger foran os.

Nicetraktaten blev undertegnet den 26. februar, nu er det så ratifikationen, vi skal i gang med. For Danmarks vedkommende ligger ratifikationen i faste rammer.

Justitsministeriet har gennemført en vurdering af Nicetraktaten i forhold til grundlovens § 20. Konklusionen er klar. Det er ministeriets opfattelse, at der ved Nicetraktaten ikke overlades nye beføjelser til EU, og at der heller ikke er andre forhold, der indebærer, at proceduren i grundlovens § 20 skal iagttages.

Udenrigsministeren har allerede den 2. marts fremsat lovforslag om dansk ratifikation af Nice, og forslaget kommer som bekendt til første behandling her i dag.

Nicetraktaten betyder også, at starten på en debat om EU's fremtid nu er i gang. Jeg nævnte det indledningsvis i mine bemærkninger og